

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VII. Certa est regula, appellari non posse à iudicibus electis. Cui & Romani Pontifices aßentiuntur. Apud Græcos vetitia erat appellatio à sententia iudicum electorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

doquidem alium sensum recipere poterat. Præterea appellatio ad sedem apostolicam, quæ facta antè fuerat, cuique synodus Gallicana concesserat, prohibebat quodam modo ne quid Episcopi definirent inconsulta sede apostolica, præsertim cum reus in appellatione persisteret quando sententia adversus illum pronuntiata est.

VII. Artamen, ut dixi, consilio Gallo- rum prorsus favebat regula generalis, quæ conceptis verbis extat in canone Carthagi- nensi, cujus auctoritas recepta erat in Oc- cidente. Quin & Hadrianus ipse in Epito- me canonum hunc quoque Carthaginen- sem descripsit: *Item ut à iudicibus consensu partium electis non appelletur.* Sanè Ecclesia Gallicana insuper habuit has ultimas Nico- lai epistolas, quæ politiam canonicam in re- gno receptam ex eo capite pessumdabant quòd pronuntiarent nullum Episcopum posse deponi inconsulta sede apostolica. Ita- que perstitit eadem Ecclesia in observatio- ne trium regularum supra adductarum in ca- pitibus XXI. & XXXI. hujus libri: quas dein inviolatas præstitit Hadrianus secun- dus anno octingentesimo septuagesimo pri- mo, idest, sexennio post epistolas Nicolai, adeo ut etiam causas definiri voluerit *per ju- dicialium electorum.* Græci verò, in quorum colle- ctione descripti sunt canones Carthagi- nenses, nequaquam ambigunt quin vetita prorsus sic appellatio à sententia iudicum electorum, ut observant Zonaras, Balsa- mo, & Matthæus Blastares, qui ad confir- mandam hanc decisionem laudant libros Ba- silicon.

VIII. Adeo autem invaluerat apud Gallos hæc opinio, appellari nimirum non posse à sententia iudicum electorum, ut etiam ævo divi Bernardi persuasum omni- bus fuerit non licere. Scribens enim san- ctus ille vir ad Innocentium secundum Pa- pam de causa Abailardi, qui ob quadam doctrinæ capita in Concilio Senonensi dam- natus fuerat à iudicibus electis, ait: *Appella- vis ab electis iudicibus, quod non putamus licere.* Episcopi tamen Gallicani cesserunt appel- lationi, *reverentiæ causâ*, ut ait idem Bernar- dus in epistola sequenti. Pace tamen tanti viri dixerim, eo casu, quòd ageretur de fi- de, debuisse causam illam per appellatio- nem rei aut relationem iudicum devolvi ad apostolicam sedem. Difficultas enim hæc ad majora negotia pertinebat.

CAPVT XXV.

Synopsis.

I. Galli tandem cedere Romanis coacti sunt sub

initia tertie Regum nostrorum stirpis in causa Arnulphi Remensis Archiepiscopi. Castigatus Cardinalis Perronus, qui heic agi putavit de Arnulpho Episcopo Aurelianensi.

II. Violata fidei reus Arnulphus causam dixit in Concilio Remensi ubi prodicionem confessus coram duo- decim iudicibus, depositus est à synodo.

III. Quæsitum est in synodo an competens illa esset ad iudicandam causam absque auctoritate Summi Pontificis. Ad probandam necessitatem auctoritatis Ro- mana adducta sunt epistola illa apocrypha Pontificum Romanorum. Pro synodi verò potestate allati canones Africani, Antiocheni, Niceni, & auctoritas beati Gregorij, tum etiam exempla Egidij & Ebbonis Archiepiscoporum Remensium.

IV. Recepte tum non erant voluntarie cessiones episcopatum. De formula confessionis Episcoporum reorum. Ea fiebat singillatim apud confessores, in avertione autem apud synodum. Avertentibus autem confessoribus ejusmodi peccatum fuisse admissum quod parva depositionis plenitudo esset, depositio perage- batur.

V. De depositione Ebbonis Archiepiscopi Remensis. Tres Episcopos elegit qui peccatorum suorum iudices essent. Tum tres rursus Episcopos confessionis sua testes postulavit. Quæ peracta, depositus est.

VI. Arnulphus quatuor confessores elegit, eisque crimina sua confessus. Sententia synodi damnatus est: quoniam neque Papam appellaverat ante electionem iudicum, neque postquam y electi erant.

VII. Exemplo Potami Bracarenensis & Ebbonis Remensis colligit synodus canonicè deponi Arnulphum posse, & alium in loco ejus ordinari.

VIII. Arnulphus publicè profiteatur violatam à se fuisse fidem Regi debitam. Brochardus Comes petiit ut prodicionis crimen expressè profiteatur. Interecessit Arnulphus Episcopus Aurelianensis, dicens confessionem nemini singillatim fieri debere nisi Presbyteris. De- cernitur Arnulphi depositio.

IX. Subscripsit in actis cessionis episcopatus. Indi- catur discrimen esse inter resignationes quæ hodie fiunt sine causa & eas quæ tum fiebant ob crimen.

X. Ioannes XV. Episcopus hujus depositionis aucto- res suspendit à divinis. Gerbertus aut obsequendum non esse huic suspensioni, quod adversus canones decre- ta esset.

XI. Arnulphus restitutus est in alia synodo Remen- si, ob eam solam causam, quòd depositus fuisset abs- que consensu & auctoritate sedis apostolicæ. Probatur ex Gerberto.

I. REGULA à Nicolao primo prolata, nullam nempe depositionem pera- gi posse absque auctoritate Summi Pontifi- cis, retenta fuit in Romana sede: à qua Summi Pontifices non facile discedebant, nisi ea inciderent tempora ut acriter adver- sùm tendentibus concedere cogerentur. Ita- que universum orbem hujus novæ opinionis jugo colla submittere coegerunt, magnis illis nominibus veterum Pontificum ac Mar- tyrum munitæ quæ extant in titulis apo- crypharum epistolarum ab Isidoro collecta- rum, quarum auctoritati nemo contradice- bat. Gallia quoque ipsa cedere tandem co- acta est sub initia tertie Regum nostrorum

Zz iij